

هیچ اتقاقی سی م نمؤفته

ایمروز اولین روز نوزهمین سالیه که هام د خارج. می^۱ هام ایمرورنه ثبت بکم، اما مشکل ینا که د ایچه هیچ اتقاق مهمی سی م پیش نمییا که ارزش ثبت کرده داشتوا. م وا زنم - و^۲ گر کچکم زنه ای می کم. گر گیم که دانشجوا، الان موقتی ت ایما زنه ای می که. او الان ها د تعطیلات. چن روز هنی هم میزه انگلیس تا سه امین سال دانشگاه شه شروع بکه. خیلئ دوس دارم که ایمرور یه اتقاقی سیم بؤفته، اما دئم که هیچ اتقاقی سیم نمؤفته.

گر گیم علاوه بر کمک هزینه دانشجویی که دولت دانمارک وش می یه، و^۳ وا وجود ینه که وام دانشجویینه هم می ره، هر سال قری پیل^۳ هم د ایما می سونه. الوته ینو همه جدا د او امکانات غیر نقدی یه که د اختیارش می نیمو.

اول صو^۴ وا ای فکر که د ای مملکت هیچ اتقاقی سی م نمؤفته د خاو ورمی سیم. گر کچکم که کلاس ئوا، تا می شتوا که م دسگیره در اتاق خاوانه می چرخیم، فرزی د تختش می پره و هار و^۵ سلام نکرده می جیبیه و سمت حمم. وا اشاره سر د زنم می پرسم "چه خوره؟"

آخر م صو^۶یا زی تا مسواکم نزنم، وا کسی حرف نمی زیم. در ضمن سیم عجیبه که ای گری که باید هفته ای یکی دو دقه و زور بفریسنیمش و حمم، ایسه چی بی یه که تن و تن، سرش می ری پاش ها د حمم، پاش می ری، سرش ها د حمم.

زنم سر می نییه بیخ گوشم و مؤا: "آخه دوس دختر پیا کرده" بعد ه چنی هیک هک خنشه و اخس می کشه مؤره و مین آشپزخانه.

د دؤمش ریم و آشپزخانه. ورگشت و گت: "لؤطفأ تو حالا نییا وا می، تا ایما کار یامونه خلاص بکیم!"

اوون و^۷ گر گیم می هاستن سی ظورشو که می زن سر کار غذا بنی ین. الوته ه د اوچه تا غذاشون آماده بکن، یه اناشتا فوری مت کورن فلکس یا مؤسلی هم مهران. م الان ه ای جوری هام د فکر ای روزیا- و^۸ سالیایی که هیچ اتقاقی سیم نؤفتایه.

می رم و سمت اتاقی که کامپیوتر ها دش. می ها ای-میل یام چک بکم، که می یم دوس دختر گر گیم نیشسه پشت کامپیوتر. و دانمارکی مؤا: "کامی گت تو سر کارت هم ئنی ای-میلیات چک بکی."

^۱. این "ئ" بسیار نرم تلفظ می شود. در دستور زبان به آن یای مجهول می گویند که در بسیاری از لهجه های ایران وجود دارد اما پس از اسلام که خط عربی جانشین خط پهلوی شده، چون در حروف عربی برای ی و واو مجهول حرفهای مخصوصی نبوده، در نوشتن از میان رفته اند و به همین خاطر شیر خوراکی و شیر جانور را مانند هم نوشته و تلفظ می کنند.

^۲. تلفظ این "و" شبیه ن آلمانی یا ø دانمارکی است.

^۳. در لری خرم آبادی برای تلفظ این "ل" نوک زبان پشت دندانهای جلو قرار گرفته و صدای این حرف از سمت راست دهان خارج می شود.

سرم موم و هار و می‌رم د اتاق خواب تا حؤله و اَباسی‌یام وردارم. د آیینه چشیم مؤفته و چین و چروکییا و می‌یا اِسبیم. ای حرف مؤفته و یایم که: "چین و چروکییا می‌ن ریم چه سخن‌ها که د تجربییا و خوشو نارن!"

کَلک اِشاره م ری و تصویر آیینه تَکو می‌یَم و مؤام: "چه اتفاق‌های که نی‌یه!"

اما فوری مؤفتم و خَنه- و اِضافه می‌کم: "بله! سال‌ها که فقط دی‌یه!"

حؤله‌یه مُنم ری شؤنه چیم. اوو دُو تال می‌ن هم که هنی سیم مَنه، صاف و صوفشو می‌کم. تازه الان کُر کُچکیم د حُم دروما، اما ایسه کُر گیم نَمیلَه رُوام و می. مؤا صبر بکم تا اول او و سر و ریش برسه. د ای دُو سالی که د انگلیس بی‌یه بیس هزار کرون قرض بالا اوارده که الوته بیشرش هی‌ن بانگه، و ه و ای خاطر، ایسه هم که ها د تعطیلات، مجبوره که د دُو جا کار بکه. الان هم کمی دیرش بی‌یه و باید عجله بکه. بی هیچ حرف و کلامی سرم موم و هار و می‌رم و سمت آسپزخنه تا غذا ظورم آماده بکم.

فکر می‌کم چنی خو موی اگر یه اتفاق و یاد مننی، ایمرزم جاودانه می‌کرد!

کُر کُچک و سر تر و تلیک هسایه ها غذا ظورش آماده می‌که. تازه‌ای یا صداس چي جیجه کلشیر دُو رگه بی‌یه و اصلاً هم نمووا که سر و سرش بنی. می‌رم و اتاق نشیمن و تلوزیون رووش می‌کم. تعداد گشته‌یا "نیو اورلئان" د آمریکا رَسسه و صدها نفر. هشصد نفرن که تغریباً همه‌شو سیاه‌پوسن، د زیر یه سقف جا دنه و مؤان که د چنی جای، و او هم د چنی اوضایی که همه اوی‌یا شهر، و فاضلاویا قاطی بی‌نه، و د میئش جنازه ایم و حیو وازد همه‌جور آشغالی د همه شهر شناور، اگر کمک فوری و توفان زئی نرسه، آمار مرگ و میر و شدت می‌ره بالا.

خور بعدی، گرنی بی‌سابقه نفته که رسسه و بالا یازه کرون.

سی ایران خوا! اما فوری یه د مغزم می‌گذره که هر چی هم که قیمت نفت روا بالا، هنی هم د اوچه، اتفاق مثبتی سی مردم عادی نمؤفته.

خور بعدی د رابطه و نزدیک بی‌ین یازه سپتامبره.

د جوونی خیلی ماجراجو بی‌یَم و د زته‌ی صاف و ساده و بی اتفاق اصلاً خُشیم نمی‌ما.

صدای بستن در آپارتمان سی بار سه‌ام که اِشَنفتم، تلوزیون بستم و درجا، ه د اوچه حؤله‌یه پرت کردم ری دسته مبل و سی خُم همه اَباسی‌یام درآوردم و یه نفس عمیقی کشی‌یَم. ایسه دیه سی خُم تونیم انتخاب بکم که اول دوش بپرم، یا غذا ظورم آماده بکم. کارم جورئ‌یه که اگر دیرتر رُوام، نیم د جاش د اولاً بیشر سر کار بَمَنم تا جبران کمبودش بکم. سی ینا که اگر دیرتر رُوام، چندان هم مهم نی.

و امید یه "اتفاق"، رتم دوشی گرتم، ریشم هم زم، و در کمال آزادی و نشاط، لخت مادرزاد، رتم د آسپزخنه تا نهارم آماده بکم.

محل کار ایما د شهر دیر و ها د یه منطقه صنعتی. هیچ فروشگاه‌ای هم د دُو و ورمو نی و اگر غذان و اِخمو توری، تا ایواره د گسنه‌ای دل‌پیچه می‌ریم.

در یخچالنه واز کردم، کیورنه درآوردم، اما هرچی گشتم کالباس مالباسی نی‌یَم. کمی خایینه د دیروز مَنه بی. گیم جهنم بُوأش! و ای که ترُمغ ادیبتم می‌که، ه یینه مَهرم.

وَن وا یه گُوچه فرنگی دِ یخچال درآوردم. خیار هم ناشتیم. میوه هم فقط یه سیو منه بی که یه لاش گَنسی وُ وَنِمَش و دیر. فقط یه بُرش نُون سیئا منه بی وَا دُو تیکه نُون نُست. خایینه نیا مِ ری نُون سیئا و پِیچَنِمَش دِ لَا کاغذ آلومینیم وُ وَا گُوچه که نیامش دِ یه کیسه پلاستیک. نُون یاکن هم بریشته کردم وُ وَا کمئ پَنیر هَرِدِم. دِ ایران وُ نُون وُ پَنیر می گَنیم "نُن و دِغ".

مئرم سر لَباسیئا. وختئ لَباس تازهائ می سَنِم، ه چنی میلمش تا اولین بار، و یه مناسبتئ افتتاحش بَکِم. الاَن هم چه مناسبتئ دِ یه بیتر که مئها ایمروزه و اوُمید یه "اتفاق تازه" شروع بَکِم؟

گرم شلوارئ دِ انگلیس سیم اوارده که تا الاَن هنی نکر دِمَشه دِ وَر. طوسی پر رنگه وُ قَشَنگ. یه جفت گورمی هم که گُر گُچک سه ماه و ده روز پیئش سی تولد خری یه بی، می کم دِ پا. مئهاستم یه پیرهن آسین کوتاه مارک "لاکوست" که زیم سی تولد ایسئ یه بی بیوشم، اما مئزم که رنگش زیاد مناسب شلوارم نئ. پس یه جَمه طوسی ور مئ یارم که آوَتَه وَنه هم زیم سی عید نوروز سیم خری یه بی. ایسه که خوو سیل مئ کم، مئزم که همه لَباسئ یام زیم سیم خری یه! تعریباً همه شونه. سی کریسمس، تولد، تُو روز. هرچئ فکر مئ کم یایم نمئ یا که آخر دَفَه کئ خُم سی خُم لَباس خری م. دِ هُنَه تا قطار پنج دقیقه بیتر ره نئ. چن روز پیئش ه دِ ای مسیر داشتیم مئ رَتم که اُفتا و یایم دِ ایران که بییم، وختئ ره مئ رَتم نه تنیا جلو وُ چپ وُ راس، که حتا پشت سرم هم مئ پایبییم. دُو رس مَت یه که پشت سرم هم چش داشت. اما ایچه، نه یه که اتفاقئ نمؤفته، دِ یَنَه سال ها که اوو هووشیاری وُ حواس جمعئ که داشتیم، دِ دَس دَم وُ بی خیال و بی قید ره مئرم.

قطار باید هشت و سی و هفت دقیقه برسه وُ ده دقیقه بعدش هم مئ رسم و ایسگاه بالروپ. دِ اوچه هم ده دقیقه پیاده مئرم وُ دیه مئ رسم و سر کارم.

دُو دقیقه زی تر رسیسم و ایسگاه، اما دِ بلنگگو مؤان که و علت اشکال دِ سیگنال - که نویم چیئَه. یه قطار دِ مسیر حذف بی یه وُ قطار بعدی دَا زَه دقیقه دیتر مئ رسه.

یه پیئا جون کرواتئ وَا کیف سامسونیتش چندتا گَن گُت وُ، وَا یه "فاک" غلیظ رت که تاکسی بی ره. زن همسامو هم که تنیا زَنه بی می که وُ دُو تا بچه گُچک داره که هر روز اول صو باید یکن شون بُو ره شیرخوارگاه و بعد چندصد متر اولایر او یکن بُو ره و مهد کودک، دیه کم مَنه بی که اشکش درآ. هئ تُوَن تُوَن قدم مئ زَه وُ کیفش دِ سر ای شونش مئ وُن و سر او شو وُ مئ گُت: "فاک. ایمروز هم دیرم بی. فاک! فاک! فاک!"

م ه دِ ای فکر بییم که آیا ایمروز اتفاقئ مؤفته یا نه که قطار رسیس. چون ای مؤقع صو مردم مئرن سر کار وُ یه قطار هم دِ مسیر حذف بی، قطار پُر پُر بی وُ م هم و زور خُم تَنیم وَا مئ. مأموریا قطار هم دِ مئ بیین. در که بستیس شروع کردن و کنترل بلیتی یا. یه جون خارجی بلیت ناشت. قبض جریمه پُصد کرونه نه سیش نوشتن. ه چنی عَرخ دِ پشنی تیره و تارش مئ رختس و ری لَپیا نئل پاکستانئش. چون رنگشو تیره آیم نتونه سُو رخ بی یئشنه بی نه.

سر کارمو یه تابلو زَنه و دیوار که ریش مئ نویسن ایمروز کئ مریض بی یه، کئ دِ جای هنی جلسه داره، یا چه کسئ هان دِ مرخصی. ریش نوشته بی "ماریا" مرده.

بی اختیار وُ و طور انعکاسئ گُتم: "بیچاره!"

ماریا سی و هفت سال داشت وُ تا چن ماه پیئش هنی تَمو کار مئ کرد.

هش ساله که د ایچه کار می‌کم، تا الان هف نفر د هُمکاریانو د سرطان مُردنه. ایچه چنی سرطان زیاده!

کامپیوترم روش می‌کم و تا آماده بوا د پنجره سیل در می‌کم. برخلاف بیشتر وختی‌یا که هوا اوری و گرتا، امروز آفتابی و شاده. هر روز، که کامپیوترن روش می‌کم، اول می‌رم ری صفحه بی بی سی و یه سیلی و اخبارش می‌کم: یه هواپیما اندونزیایی سقوط کرده و بیشتر د صد نفر دیش کشته بی‌یه. د مصر سی نخستین بار "انتخابات آزاد" ریاست جمهوری انجام بی‌یه، اما معلومه که "حسنى مبارك" برنده موأ. سی اولین بار یه دختر افغانی د مسابقه ملکه زیبایی د انگلیس شرکت کرده. خور بعدی شرح پنا که خراوی‌یا توفان "نیو اورلئان" و علت فعالیت‌های انسانی بی‌یه. اول یه که بیشتر نفت آمریکا د اوچه استخراج موأ و ونئی که سال‌های سال نفتن استخراج کردنه، ه چنی اوو حفراه‌یینه که د ای سالی‌یا هالی مَنه بی‌یه، پُر نکرده و ل کردنه. دؤام یه که یه سدئ جئو گلال شهر زیئه بی‌یه که سال‌های سال مانع رختین رسوبات گلال و دریا بی‌یه و ایسه جمع بی‌ین همی رسوبات باعث بی‌یه که گنجایش خود گلال هم سی چنی بارشی و شدت کاهش پی‌یا بگه.

تلفن زنگ می‌زنه. کار م شروع موأ. ظور مؤقع ناهار هُمکاری‌یا پیئنهاده می‌کن که دسه‌گلی سی "ماریا" بفریسنیم. "تینا" که آخرین کسی بی‌یه که واش حرف زئی‌یه، مؤأ همه نگرانی ماریا ینه بی‌یه که و سر دخترش "لوبیزه" که تازه بی‌یه و یه سالش چی می‌بایه. م هم بیس کرون دم سی گل و اوو کارتئ که می‌ها سیش بنویسن. "تینا" خُس ترتیب فریسنین کارت و گل‌یه می‌یه.

ساعت چار و نیمه و دئی‌یه خسته بیمه. ایمرور هم هیچ اتفاقی توفتا.

پیش از یه که کامپیوترن خاموش بکم، دؤاره سرئ و سایت بی بی سی می‌زنم. سوئد می‌هاسته دسگایا تصفیہ او، و کمکیائی هنی سی آسیب‌دی‌یا توفان بفریسنه و "نیو اورلئان"، اما آمریکا وش بر هرده و قبول نکرده. ایسه هواپیماکه سوئدی هنی ه ایجووری منتظر و آماده ها د فرودگاه. دؤرس ه د زیر ای خور، خوری هنی هئ که مؤأ تعداد کشته‌یا، سر و هزاران نفر می‌زنه و هرچی دیرتر کمک برسه، مقدار مرگ و میر هم افزایش پی‌یا می‌که.

وا هُمکاری‌یا خداحافظی می‌کم و سئ خُم ده دقیقه د زیر آفتاؤ جُبخش و جهان تاؤ قدم می‌زنم تا برسم و ایسگاه. د ره و یه خنهام گرته که م وا آفتاؤ قابل مقایسه‌آم! آخر "سی هیچ‌کم ایما اتفاق نمؤفته".

د ایسگاه پُستر تبلیغاتی یه حزب دس راسین رنه. یه اولین باری‌یه که د یه پُستر سیاسی ای‌جوری مستقیم مؤان که بیشتر د هشتاد درصد جؤرمی‌یائی که د جامعه دانمارک اتفاق نمؤفته، توسؤط مهاجری‌یا کشورئیا غیر غربی انجام موأ.

چن وختی‌یه که زیم خرید روزانهن و عهده گرته. اوو خیال می‌که که م خیلئ چنی‌یای اضافه و غیر ضروری می‌خرم و پیلنیانه و هدر می‌یم.

تازه رسیسم هنه که او زنگ می‌زنه و ه د پشت آیفون مؤأ که رؤم هار کمکش. دؤتا کیسه پلاستیک پُرن د دم در ورمی‌آرم و د پشت سرش د پله‌یا می‌آم بالا. د آشپزخنه خُس مَنه ری صندلی و درخواست او می‌که. یه لیوان او می‌یم و دسش. یه قُلب مَهَره و یه سیلی دم می‌که. د چشی‌یاش مهنم که اتفاق آفتایه. می‌پرسم: "اتفاق آفتایه؟"

مؤأ بهزاد حالش هرده و یک و بُردنشه بیمارستان.

م بهزادينه نه و اي خاطر كه گر هاله خانم دووس دارم، بلکه و عنوان يه كه يه دووس خيلى خورا دووسش دارم.

پرسیم: "سي چی؟"

دا بهزاد بعد از يه بيماري طولانى، هفته پيش د ايران مي ميرد. دوازه سال بي كه دا و گر يكتري ن نييه بين.

زيم گت بهزاد خونريزي معده كرده.

ور از يه كه دالاش بميره، واش صحبت كرده بي يم و مي گت ناراحتى او و خاطر دالاش، دس كم دؤ برأوار ايميايي هني يه، چون كه او، نه تيسه وظيفه فرزندان ش د مؤرد مادر و جا بياره، و نه وظيفه پزشكى ش. اوو كه و آلمان پناهنده بي يه، تا ايسه دؤ بار جاؤ رد گرته و حالا هم نه پاسپورت داره و نه اجازه اقامت. تا ايسه كه مدرکش هم ننيسه كمكى وش بكه. وختى ايمى فكر بگه كه دؤ برأوار ايميايي هني مسؤليت داره، معلومه كه دريش هم دؤبرأوار موأ و كارش و خيري زي معده هم مي كشه.

زيم دلداري دم، و وا وجود يه كه ايمشو توبت او بي، گتم غدان م دؤرس مي كم.

چون هيچ اتفاقي سي م نمؤفته، سعى مي كم مؤقع غذا دؤرس كرد اتفاقي كچكى بؤفته. مي هاستم كتلت دؤرس بكم. همسرم تشكر كرد و نيس ه اوچه د آشپزخانه.

سيؤزميني يان رنه كردم، گوشت و ترمغى يان هم اضافه كردم، بعد گتم حالا بيلى اي دقه و جا زردچوا، او ادويه نه بزيم كه هنديا و پاكستانى يا استفاده مي كن و وش مؤان "تندوري". اوون ونه بيشتري سي مرغ استفاده مي كن. رنگش هم سرخ مركوركورمي يه. گتم خدا كه نكنه يه سي مرغ، ايسه م سي كتلت استفاداش مي كم تا بينم چه طوري موأ. اما خانم كه ه اوچه د آشپزخانه، ري صندلى نشسه بي، ين كه دي گت: "نه نه! ها چى مي كي؟ ونه كه سي اي كار ني!"

گتم: "دويم! اما شايد خو د او درآ."

گت: "تو چه اصرارى داري همه اش كارى بكي كه هيش كس نمي كه؟"

اصلاً د خيرش گذشتم.

پيمنه زردچوانه ورداشتم تا زردچواه بريزم كه گت: "چه خورته؟ ايم كه نبايد ايقه زردچواه بريزه!"

يه توك قاشق چايخوري ريختم، درش بستم و نييامش سر جاش.

تا امام نمك بريزم، هني هم صداش درأما كه: "تو آخرش فشار خي مي كي د جن همهمو! هميشه وت گتم كه اگر نمك غذا كم با چاره داره، اما اگر زياد با چاره ناره."

گتم سر چشيم، و نصف پيمانهن هالى كردم سر جاش.

دي يم مايه و ملاتش زياد بي يه، هاستم يه ترمغ هني هم اضافه بكم كه دي يم گت: "م ناؤنم تو چه اصرارى داري كه د همه چي اغراق بكي. آخه مه چن دفا بايد وت بؤام كه فقط يه دنه ترمغ مي زنن د كتلت!"

ه وا او يه ترمغ مايهن خوو زم و يك، اما دي يم كه و طرز عجيبى احساس بلاهت مي كم و هر جوورى كه بي يه بايد يه كارى بكم. پس يه آبجؤيى واز كردم و قؤري قري ديش رختم د مايه كتلت

كه دوازه صداش درأما كه: "!!!! يه چه كارى بي كه كردي؟"

گت: "مگه نیی یه د فریکادلا، او غذا دانمارکی که ه مٹ کتلت خُمنه هم آجؤ می ریزن تا پُف بکه و پیک بووا؟ خُ کتلت هم ه مٹ ونه آ دئییه."
ییه گت و د جاش ور یسا سر پا و وا غیظ و غضب گت: "م که و ای غذا لؤ نمی زیم" و د آسپز خُنه کرد و در.
د هر حال اگر بئو نیم اسم یین بنیمو یه اتفاق، هنی هم اتقاقی بی که سی اوو اُفتا. یعنی هرچی فکر می کم می نم که ایمر روز هم هیچ اتقاقی سی م توفنا.